

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobkyně: **D. T. N.**, zastoupená Mgr. Miroslavem Němcem, advokátem se sídlem Borská 588/13, Plzeň, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2018, č. j. MV-51471-5/SO-2018, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 10. 2020, č. j. 30 A 311/2018 – 52,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Žalobkyni **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **5000 Kč**, který jí bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně dne 5. 6. 2017 požádala o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ.

[2] V záhlaví označeným rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 8. 2. 2018, č. j. OAM-11372-18/DP-2017 (dále jen „prvostupňový správní

orgán“ a „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla ve výroku I. podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. b) a dále ve výroku II. podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve znění účinném do 14. 8. 2017 zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - OSVČ. Prvostupňový správní orgán své rozhodnutí opřel o skutečnosti, že žalobkyně vykonávala činnost v areálu společnosti Yazaki, přičemž o své činnosti nerozhodovala, úkoly jí zadávala třetí osoba, komunikaci zprostředkovával tlumočník, který jí předával potřebné výrobky ke kontrole a třídění a kontroloval její práci, odměna jí byla vyplácena podle počtu zpracovaných kusů. Žalobkyně neměla nárok na dovolenou, dlouhodobou nepřítomnost v práci oznamovala tlumočníkovi.

[3] Proti napadenému rozhodnutí žalobkyně brojila žalobou, již Krajský soud v Plzni v záhlaví označeným rozsudkem zamítl (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“). V návaznosti na toliko obecně formulovanou žalobní argumentaci žalobkyně krajský soud uvedl, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem a je z něj patrné, z čeho žalovaná i prvostupňový správní orgán vycházely. Podle krajského soudu je předpokladem prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ kumulativní splnění formální i materiální podmínky podnikání (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 – 81), přičemž materiální podmínka spočívá ve faktickém výkonu podnikatelské činnosti. Podnikatel je ten, kdo samostatně vykonává na vlastní účet a odpovědnost výdělečnou činnost živnostenským nebo obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku (§ 420 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník). Žalovaná se povahou činnosti podrobně zabývala a správně dospěla k závěru, že žalobkyně podnikatelskou činnost nevykonávala. Její činnost byla závislou prací, pro niž však neměla povolení, a proto ji vykonávala nelegálně. Předkládané smlouvy o dílo nejsou podle krajského soudu pro věc žalobkyně relevantní, jelikož podstatná je faktická povaha její činnosti, nikoliv formální označení smluvního vztahu. Vše podstatné prvostupňový správní orgán zjistil z výpovědi žalobkyně; nebylo tedy třeba provádět další dokazování. Podle krajského soudu je při posuzování otázky, zda cizinec plní účel povoleného pobytu, prvostupňový správní orgán oprávněn sám hodnotit charakter vykonávané výdělečné činnosti cizince (podnikání nebo závislá práce) a činit si o této otázce vlastní úsudek bez nutnosti obracet se dle § 57 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), s podnětem k zahájení řízení na příslušný správní orgán rozhodující ve věcech zaměstnanosti. Zjištění jiné závažné překážky pobytu cizince na území, pro niž byla žádost žalobkyně zamítnuta, spočívalo jednak v neplnění účelu, pro který bylo žalobkyni vízum uděleno, jednak ve výkonu nelegální práce. Podezření správního orgánu na obcházení zákona cizincem lze nepochybně hodnotit jako překážku pobytu cizince na území České republiky dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 66/2019 – 41). Závislá práce byla výlučnou činností žalobkyně; nelegální práce tedy byla takové intenzity, která naplňuje znaky jiné závažné překážky. Krajský soud se dále ztotožnil s posouzením dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a shledal jej přiměřeným. Bylo na žalobkyni, aby přesvědčivým způsobem tvrdila a doložila, že v jejím případě existuje překážka bránící vydání zamítavého rozhodnutí (obdobně viz rozsudek ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011

– 60). Žalobkyně byla řádně při výslechu poučena o svých procesních právech, přičemž možnost seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí nevyužila.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[4] Proti v záhlaví označenému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatelka namítá, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že by se dopouštěla výkonu nelegální práce. Krajský soud nesprávně posoudil, že stěžovatelka svou práci nevykonávala nezávisle, tj. pod vlastním jménem a na vlastní odpovědnost a jeho závěr je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek č. j. 6 Ads 46/2013 - 35), podle níž musí být při postihu nelegální práce prokázáno, že zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu. Stěžovatelka dále namítá, že od počátku řízení tvrdila, že činnost vykonává svým jménem a na vlastní odpovědnost a nebylo prokázáno, že by svou činnost vykonávala jménem zaměstnavatele a soustavně. Nesouhlasí s posouzením krajského soudu, že měla vyvinout vlastní procesní aktivitu. Naplnění všech judikaturních znaků výkonu nelegální práce je povinen prokázat správní orgán, ale ten tak neučinil.

[6] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se ztotožňuje s posouzením krajského soudu. Prvostupňový orgán prokázal naplnění všech znaků nelegální práce na základě výslechu stěžovatelky bez důvodných pochybností. Nebylo třeba provádět další dokazování, V podrobnostech odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

III. Posouzení Nejvyššího správního soudu

[7] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[8] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Stěžovatelka napadala rozsudek krajského soudu mimo jiné i pro nepřezkoumatelnost. Neuvedla však, v čem konkrétně tuto vadu spatřuje. Nejvyšší správní soud ve smyslu své ustálené judikatury shledal, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů a ze kterého je zřejmé, proč krajský soud rozhodl, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005,

č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, či ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245.)

[11] Stěžovatelka v souhrnu dále namítá, že v jejím případě nebylo prokázáno, že vykonávala práci nelegálně. To, že osobně a soustavně vykonávala práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů a že se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu, správní orgány neprokázaly. Otázku nelegálního výkonu její práce krajský soud nesprávně posoudil.

[12] Nejvyšší správní soud rekapituluje, že žádost stěžovatelky prvostupňový orgán zamítl ve výroku I. podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 14. 8. 2017, a dále ve výroku II. podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona ve znění účinném do 14. 8. 2017, tj. ve znění účinném ke dni podání žádosti. Z tohoto znění zákona vycházely i žalovaná a krajský soud.

[13] V prvé řadě se Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou, zda správní orgány věc stěžovatelky posoudily podle správné právní úpravy, jestliže aplikovaly zákon ve znění účinném ke dni podání žádosti. Ačkoliv to stěžovatelka výslovně nenamítá, Nejvyšší správní soud je povinen takový úsudek učinit jakožto součást vypořádání stížní námitky stěžovatelky ohledně nesprávného právního posouzení (podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007 - 87).

[14] Určením okamžiku, ke kterému má být hodnocen skutkový a právní stav v řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 - 79. V něm uvedl, že „*[p]odmínky pro povolení k dlouhodobému pobytu, ale vůbec obecně podmínky pro vydání správního rozhodnutí, musí tedy být splněny nejen v době žádosti a v průběhu správního řízení, ale především k okamžiku rozhodnutí správního orgánu*.“ Následně svůj závěr soud formuloval do právní věty: „*Pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, nikoliv v době zahájení řízení*.“ Rozhodování správních orgánů podle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí vyplývá přímo z povahy správního řízení, které směřuje k vydání konstitutivního správního rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008 - 126, publ. pod č. 1786/2009 Sb. NSS). Rozhodnutí o udělení pobytového oprávnění je rozhodnutím s konstitutivními účinky, a proto teprve právní mocí takového rozhodnutí je cizinec oprávněn pobývat na území České republiky na základě jím požadovaného pobytového titulu. Postup správních orgánů, v rámci kterého posuzují splnění podmínek až ke dni vydání rozhodnutí, plně odpovídá povaze takového rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2019, č. j. 7 Azs 209/2018 – 37).

[15] Nejvyšší správní soud shledal, že správní orgány i krajský soud nesprávně posoudily, že na věc stěžovatelky se aplikuje zákonná úprava účinná do 14. 8. 2017. Žádost stěžovatelky měla být posuzována podle právní úpravy účinné ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí, resp. ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Toto pochybení však nemá vliv na zákonnost napadeného rozsudku ani napadeného rozhodnutí, jelikož

s účinností od 15. 8. 2017 (tj. v době vydání prvostupňového i napadeného rozhodnutí) se relevantní právní úprava změnila *de facto* pouze v tom, že pravidlo stanovené v § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců účinného do 14. 8. 2017 bylo přesunuto do § 37 odst. 2 písm. a) téhož zákona ve znění účinném od 15. 8. 2017 do 20. 1. 2019. Nejvyšší správní soud tedy kasační stížnost posoudil podle právní úpravy účinné ke dni vydání napadeného rozhodnutí.

[16] Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 20. 1. 2019 se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 55 odst. 1 a 2 vztahují obdobně. Podle § 35 odst. 3 téhož zákona ve znění účinném do 20. 1. 2019 platí, že dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza.

[17] Podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 20. 1. 2019 ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

[18] Podle § 37 odst. 1 písm. b) tohoto zákona ve znění účinném do 20. 1. 2019 ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který mu bylo vízum uděleno.

[19] Dle § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona ve znění účinném do 20. 1. 2019 dlouhodobé vízum (...) ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna *jiná závažná překážka* pobytu cizince na území.

[20] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu jiná závažná překážka pobytu může být způsobena právě neplněním účelu pobytu po převážnou část doby platnosti předchozího pobytu (rozsudek ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015 - 43) nebo výkonem nelegální práce (rozsudek ze dne 27. 11. 2011, č. j. 7 As 82/201 - 81, ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013 - 50, či ze dne 16. 10. 2017, č. j. 6 Azs 302/2017 - 27).

[21] Jak Nejvyšší správní soud uvedl již ve svých rozsudcích ze dne 16. 10. 2017, č. j. 6 Azs 302/2017 - 27, ze dne 16. 5. 2018, č. j. 7 Azs 78/2018 - 46, a ze dne 9. 10. 2019, č. j. 10 Azs 250/2019 - 25, výslech účastníka řízení je podle § 169j zákona o pobytu cizinců přípustným důkazem. Řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a téhož zákona je řízením o žádosti. Podle § 51 odst. 3 správního řádu platí, že je-li v souladu s požadavky § 3 správního řádu zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. V případě, že správní orgán dospěje k závěru, že informace, které se dozvěděl z výpovědi účastníka řízení, jsou dostatečné pro zamítnutí žádosti, nejedná se bez dalšího o vadný postup. Výpověď účastníka řízení, žadatele o

povolení k pobytu, tudíž může být - podle okolností případu – postačujícím podkladem pro rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2020, č. j. 1 Azs 72/2020 - 38).

[22] Ze správního spisu je zřejmé, že správní orgán I. stupně během řízení pojal podezření o charakteru práce vykonávané stěžovatelkou, a proto ji vyzval k prokázání provozování živnosti nebo výkonu jiné podnikatelské činnosti ve smyslu § 103 písm. s) zákona o pobytu cizinců. Na základě dokumentů předložených stěžovatelkou dle této výzvy (výpis z živnostenského rejstříku, výpisy z účtu za roky 2015 a 2016, přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2015 a 2016, dvě rámcové smlouvy o dílo uzavřené mezi stěžovatelkou jako zhotovitelem a společnostmi AXION BLACK s. r. o. a EAST-WEST TRADECOM s. r. o. jako objednatelem a smlouva o podnájmu nebytových prostor na adrese sídla společnosti Yazaki uzavřená mezi stěžovatelkou jako podnájemkyní a společností AXION BLACK s. r. o. jako nájemcem) správní orgán I. stupně stěžovatelku vyslechl. Během výslechu vypověděla skutečnosti, které soud shrnul již v odstavci [1] tohoto rozsudku.

[23] Nejvyšší správní soud se ztotožnil s posouzením krajského soudu v odstavcích 27 a 28 napadeného rozsudku, že na základě výpovědi žalobkyně a jí doložených dokumentů prvostupňový správní orgán zjistil skutkový stav bez důvodných pochybností, přičemž nebylo třeba provádět další dokazování. Ze způsobu, jakým stěžovatelka při výslechu popsala svou pracovní aktivitu, je zřejmé, že fakticky nevykonávala činnost, která by splňovala všechny podstatné rysy podnikání, byť formálně tuto činnost jako podnikání vykazovala (vystavování faktur, zápis v živnostenském rejstříku, placení pojistného na sociální zabezpečení a daní jako OSVČ). Pro posouzení věci však není podstatné, jak stěžovatelka svou výdělečnou aktivitu označovala či formálně vykazovala, ale co bylo její podstatou. Z hlediska posouzení splnění podmínek § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je nezbytné, aby podnikání bylo uskutečňováno i fakticky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 71). Činnost vykonávaná stěžovatelkou nevykazovala znaky podnikání, neboť nebyla vykonávána samostatně a nezávisle, pod vlastním jménem, na vlastní účet a odpovědnost, ale naopak podle pokynů stěžovatelkou zmíněného tlumočníka, který odměnu za vykonanou práci jménem společnosti Yazaki vyplácel (k tomu obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2018, č. j. 7 Azs 78/2018 – 46, či ze dne 2. 4. 2020, č. j. 1 Azs 72/2020 - 38).

[24] Krajský soud správně dospěl k závěru, že z výpovědi stěžovatelky lze dovodit nejen to, že fakticky nevykonávala podnikatelskou činnost, ale zároveň že její výdělečná činnost naplňuje znaky závislé práce ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 - 35, na který sama stěžovatelka odkazuje: „*Společným rysem všech znaků závislé práce vymezených v § 2 odst. 1 zákoníku práce z roku 2006 je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce [§ 5 písm. e) bodu 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti] obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a*

soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu.“

[25] Krajský soud v bodě 27 napadeného rozsudku správně uvedl, že výdělečná činnost stěžovatelky má charakter závislé práce. Stěžovatelka pracovala pro jeden subjekt v jeho areálu soustavně (podle spisu po několik dní v týdnu od 5. 7. 2015), neurčovala si obsah své činnosti, práci vykonávala podle časových potřeb tohoto subjektu. Ačkoliv neměla pevnou pracovní dobu, o své docházce se nerozhodovala nezávisle, nýbrž docházela na zavolání tlumočníka, který jí přiděloval práci. Práci stěžovatelky řídil subjekt skrze tlumočníka, který kontroloval její práci, a vystupoval tedy v pozici jejího nadřízeného. Z protokolu o výslechu také vyplývá, že stěžovatelka byla ze strany subjektu proškolena ohledně bezpečnosti práce, o čemž byl vyhotoven jí podepsaný záznam. Svou dlouhodobou nepřítomnost měla povinnost hlásit tlumočníkovi. Stěžovatelka tedy fakticky o ničem nerozhodovala, neurčovala si, u jakých zákazníků bude pracovat, jaký bude rozsah její práce, jak si práci rozvrhne. Naopak zcela akceptovala stanovené podmínky, objem práce a potřeby subjektu. Jejím jediným zájmem a povinností bylo docházet pravidelně na základě telefonické domluvy na pracoviště do areálu subjektu a provádět zde činnost podle zadaných úkolů. Stěžovatelka práci vykonávala osobně dle pokynů a pod kontrolou, avšak nikoliv nezávisle na základě vlastní vůle tak, aby si sama určovala zadání. Její odpovědnost byla v podstatě omezena pouze na odpovědnost za vykonanou práci, byla proškolena i o bezpečnosti práce. Z toho jednoznačně vyplývá, že stěžovatelka vykonávala závislou práci, k níž potřebovala platné pracovní povolení.

[26] Stran námitky stěžovatelky, že nebyla prokázána *nelegálnost* její činnosti, Nejvyšší správní soud shledal, že při výslechu stěžovatelka sama uvedla, že pracovní povolení od Úřadu práce České republiky nemá a ani o něj nikdy nežádala. Ve správním řízení nevyšly najevo žádné okolnosti, které by toto tvrzení stěžovatelky zpochybnily.

[27] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že napadený rozsudek netrpí vadou nesprávného právního posouzení. Neshledal ani vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[28] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[29] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně neměla úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná měla ve věci plný úspěch, nevznikly jí však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, a náhrada nákladů řízení se jí tudíž nepřiznává.

[30] Nejvyšší správní soud ze soudního spisu (č. l. 21 a 22) zjistil, že stěžovatelka uhradila soudní poplatek za kasační stížnost dvakrát, proto jí přeplatek na soudním poplatku ve výši 5000 Kč bude vrácen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2021

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu